

1928

MATI IN GOSPODINJA

št. 25

Kaj se pravi otroka vzgajati.

Kakor smo zadnjič videli, je z otrokovo vzgojo treba prav zgodaj pričeti. Dobri starši res v najnejnejši dobi prično z najvažnejšim delom za otroka. Korak za korakom ga uče vsega, kar napravi življenje urejeno, častno in čednostno ter seveda tudi srečno.

O, le pogledjmo nazaj v svoje življenje! Do sive starosti se učimo od svojih staršev. Njihovi nauki so prava modrost in njihove besede, dobljene v življenjskih preizkušnjah, imajo tako globok pomen, kakor ga nimajo niti besed najučenejših ljudi. Ker je družina svetišče božje na zemlji, je prva vzgojna naloga ta, da starši, zlasti mati otroke v zgodnji mladosti že navaja k pobožnosti in jih vzgaja v ljubezni božji.

Spominjam se matere, ki je svojemu otroku tako-le govorila o Bogu: »Veš, Tinček, Bog je zelo dober. Tebe nam je podaril, nam je pa dal tega, kar potrebujemo vsi skupaj in še prav posebno ti. Ti še ne poznaš Boga. V nebesih prebiva in vseh nas oče je in še boljši je kakor naš oče, ki veš, kako je dober in kako te ima rad. Kakor imaš očeta in mene rad, tako moraš imeti tudi Boga in še bolj. Naju prosiš, Boga moraš tudi prositi; nama se zahvališ, tudi Bogu se moraš zahvaliti za vse. Vsak dan Boga prosimo in se mu zahvalimo, vsak dan molimo. Lepo se pogovarjamo z Bogom, vedno mislimo nanj in k Njemu gremo v cerkev. Tudi ti pojdeš v cerkev, če boš priden.«

Kako svetega razmerja do Boga se otrok nauči pri takih pogovorih! Z neizbrisljivimi potezami se vtisne v otrokovo dušo pobožnost do Boga in ljubezen do čednostnega življenja.

Ta ljubezen pa brez vere ni mogoča; iz tega pa sledi, da sta ti dve čednosti krona vse vzgoje. To pa spoznamo čim dalje bolj, če razmišljamo nalogo vzgoje v vsej širini in globini in če si skušamo odgovoriti na vprašanje: »Kaj se prav za prav pravi otroka vzgajati?«

Na to vprašanje pa nam da silno lep odgovor eden največjih vzgojiteljev Janez B. de la Salle. Tako-le pravi:

»Otroka vzgajati se pravi, vse zmognosti njegove duše in njegovega telesa izobraziti, dati mu prvo smer, ga usposobiti za človeka v pravem pomenu besede, človeka, ki je v čast cerkvi, domovini in družini, ki vestno uporablja življenje za to, da postane vreden večnega življenja.

Otroka vzgajati se pravi, njegov razum razvijati, njegov spomin obogatiti, navajati ga k opazovanju, razmišljanju in sodbi; se pravi, pripomoči mu do potrebne znanja, za njegov bodoči poklic.

Otroka vzgajati se pravi, napolniti ga z ljubeznijo za dobro in s sovraštvo do hudega; se pravi, v njegovem srcu razvijati plemenito mišljenje, ki pomeni pravno

vrednost in veličino človeka; se pravi, malo otrokovo srce pripraviti do sočustvojočega usmiljenja napram trpečim, hvaležnega do dobrotnikov, odkritega in poštenega v občejanju z ljudmi; se pravi, pri- vzgajati mu zmognost, da žalitve odpušča, napake drugih prenaša, zaradi ljubeza miru potrpi; se pravi, otroku pokazati Boga v osebi njegovih namestnikov, staršev, kakor tudi v vseh drugih osebah, ki prejmo svojo avtoriteto od Boga.

Otroka vzgajati se pravi, njegovo voljo brez sile navajati k dobremu, da iz verskih nagibov hoče vse, kar je Bogu všeč.

Otroka vzgajati se pravi, njegov značaj tako izobličiti, da je mil, ljubezniv, dostojen, priljuden, a istočasno tudi trden in pogumen, da mu je mehkužnost tuja, da se nobeni skušnjavi ne vda; se pravi, vli- ti mu v srce ljubezen do dela, do reda, do štedljivosti; se pravi, ga navajati, da brez- pogojno spoštuje starost.

Otroka vzgajati se pravi, navaditi ga, da se zna bojevati s svojimi strastmi.

Otroka vzgajati se pravi končno, pripeljati ga do spoznanja in nasledovanja Kristusa, do izpolnjevanja vseh vsakemu kristjanu danih dolžnosti.

Vse to delo je v glavnem v materinih rokah. Matere, ali ni lepa naša naloga?

Pletenje.

Dolgi zimski večeri so pred nami. Gospodinja se pozimi vsaj malo odpočije. Delo na vrtu in na polju je končano do spomladi. A pridna gospodinja ne bo držala križem rok in tudi ne bo hodila od hiše do hiše brez opravka. Od prerakanja: sem rekla, sem djala, ali pa: je rekla, je djala, ne bo imela nobenega dobička, pač pa zgubo, ker bi bilo med tem časom marsikaj narejene- ga in urejenega doma. Čas je zlato. Po- začiti se mora tudi takrat v dobro, kadar ni tako pičlo odmerjen kot poleti.

Šivanje, krpanje in pletenje je bolj zim- sko delo gospodinje. Pletenje se je pri na- ših ženah in dekletih že zelo opustilo; kar pa gotovo ni prav. Res, da doma delane no- gavnice niso tako fine ne tako tanke in pro- zorne, kakor je kaprica sedanje mode in kakor jih nosijo naše mestne gospodične, pa tudi naša kmečka dekleta. Res da, tan- ke niso, a trpežne in močne so nogavnice domačega dela. Imajo še drugo dobro last- nost in ta je: podplesti se dajo, kar pri kupljenih tankih ni mogoče. A če že ni- kakor nečete nositi poleti doma pletenih nogavic, ker so pregrebe in predebele, in niso v modi, naj bo in naj velja vaša. A za pozimi ne odneham in želim, da obvelja moja. Če mogoče ne znate in ne veste, ka- ko se splete volnena nogavica, vam povem in vas naučim. Ne zamerite mi, da vas imam za nevedne v tem oziru. Verjemite mi, da imam brdko izkušnjo. Poznam učiteljico, ki je bila v vseh razredih odlična- kinja. Tudi v ženskih ročnih delih je imela dober red, a nogavnice splesti ni znala in je tudi še danes ne zna.

Pletenje je delo, katero lahko delaš med kuho in med drugim delom, da izra- biš čas. Pripravno je zato, ker se lahko od- loži in lahko se zopet začne z njim, kar je pri šivanju težje.

Pletili bomo najprej dolgo volneno no- gavnico. Zato nam je treba volne in pletilk. Da ne bodo nogavnice predebele, bomo vze- le volno srednje debelosti. Barva bo iz- brala vsaka po svojem okusu. Bela, črna, rdeča, višnjeva, zelena, rumena in rjava se dobi v trgovini. Tudi pletilke se dobo. Za volno morajo biti precej debele. Volnena nogavnica naj bo mehko pletena, zato mo- rajo biti pletilke debele in pet jih mora biti.

Nogavnica ima dva glavna dela in sicer: meho in stopalo.

Meča ima štiri stranske dele: rob, gor- nji ravni del, snemanje in spodnji ravni del. Stopalo ima tudi štiri dele, ti so peta s kapico, srček, ravni del stopala, nad- prstje ali stopalni konec.

Za dolgo žensko nogavnico nasnujemo na štiri pletenke po 20 petelj. Prvo vrsto pleteno desno. Za rob pleteno tolikokrat naokoli, kolikor je petelj naeni pletilki. Pri naši nogavnici dvajsetkrat. Pletemo na- vadno dve desni, dve levi. Gornji ravni del naj bo visok toliko šivčkov, kolikor je petelj na eni pletilki. Tedaj 20. Lahko pa pletemo nogavnico brez šivčkov, kar je bolj- še, ker se ravno pri šivčkih rado raztrga. Tedaj pa pletemo z robom 2 krat kvadrat.

Snemanje. Snemamo na vsaki strani šivčka ali brez šivčka 3. in 4. petljo ob za- četku in 17. in 18. na koncu pletilke, tako da so med snemanjem štiri petlje.

Snemamo toliko časa, da postane no- gavnica za eno četrtino ožja. Pri naši no- gavnici na vsaki strani 8 krat. Med prvim in drugim snemanjem napravimo dva šivčka, med ostalimi enega. Potem pletemo brez snemanja do pete. Dolgost od snemanja naj znaša dolžino 6 šivčkov.

Prej ko začnemo peto, preložimo ple- tilke tako, da jih je na vsaki pletilki enako.

Za peto vzamemo 2 pletilki, tu pletemo desno in levo. Na robih delamo šivčke z verižno petljo. Naredimo 2 šivčka manj, kot je petelj na eni pletilki.

Ko smo končali peto in zanke ob peti nabrali, pletemo dvakrat na okrog.

Pri srčku snemamo toliko časa na ple- tilkah ob peti, da imamo ravno toliko petelj kot pred peto. Snemamo po dvakratnem na okoli.

Ravni del stopala. Ta ima toliko vrst, kolikor je vseh petelj na peti. Ker pa niso vsa stopala enaka, nekatera so daljša, dru- ga zopet krajša, moramo imeti neko go- tovo merilo. Ta se pa računa, s peto eno ped do snemanja.

Nadprstje: Snemamo na dva načina, in sicer: na dveh straneh to je predzadnji na eni in dve in tretji petljo v začetku ple- tilke. Drug način: na koncu vsake igle. Snemamo tako: med prvim, drugim in tretjim snemanjem dvakrat naokoli; potem pa enkrat do 8 zanj na vsaki. Na koncu

snemamo brez naokoli toliko časa, da imamo po dve petlji na vsaki pletilki. Potem nogavico obrnemo in sklenemo. Sklenemo lahko tudi na desni tako, da nabereimo petlje s šivanko, jih zadrngemo, potem obrnemo s šivanko vred, izdelamo in zavozljamo.

Kuhinja.

Smetanini keksi.

Stresi na desko 35 dkg moke, napravi v sredi jamico in v to jamico ubij eno debelo jajce, prideni 15 dkg sladkorja, pičlo četrt litra kisle smetane, pol majhne žličice (kavine) sode bikarbena (ali jedilne sode), nekoliko drobno zrezane limonine lupine in 4 dkg surovega masla. Iz vsega tega napravi testo in ga pusti dobro vnetenega četrt ure počivati. Nato ga zvaljaj za nožev rob na debelo in zreži z modeljčki različne oblike. Te speci v precej vroči pečici. (Ako imaš pecivo za okrasek drevesčka, izreži z majhnim obodcem iz srede kroga — ako nimaš modeljčka, lahko izrežeš tudi z lijem ali majhnim, dobro umitim naprstnikom. Vse kar ostane, kadar izrežeš, zopet pogneti in razvaljaj.

Keksi z mastjo.

Stresi na desko 28 dkg moke, 8 dkg sladkorja, 6 žlic mrzlega mleka, 1 rumenjaki, dobro zrezane lupine četrt limone in pičle pol žličke jedilne sode. Ostalo kakor smetanini keksi.

Nadevane zvezdice ali navihanci.

Napravi testo kakor za kekse z mastjo. Kadar razvaljaš, jih zreži v zvezdice ali zobčaste hlebčke; polovico teh hlebčkov izreži z naprstnikom v kolačke in vse skupaj speci. Pečene neizrezane pomaži z mezgo in pritisi nanje izrezane: tako dobiš prav lične navihance. Ako hočeš, jih potresi s sladkorjem.

Medeni keksi.

Mešaj kakih pet minut 7 dkg sladkorja, 4 dkg surovega masla, eno jajce in eno žlico mrzlega mleka. S tem mešanjem in 36 šekagramov moke, pol limone drobno zrezane lupine, četrt kavine žličke cimeta, ravno toliko stolčenih dišavnih klinčkov, pol kavine žličke zedilne sode in velike žlice medu napravi testo, ga razvaljaj in zreži kakor prejše.

Medeni hlebčki.

Napravi na deski testo iz 30 dkg moke, 18 dkg surovega masla, 12 dkg sladkorja, 2 dkg drobno zrezanih orehov, 1 žličke cimeta, 1 žličke dišavnih klinčkov, dveh

Najbolji pripomoček za hlađenje slabe, zaostale in zahranje živine je prizna no:

Fežakovo olje za živino
Ni se dobi samo pri:
Mo. Fežak
Zagreb, Sundulićeva 13.

pičlih žlic medu, enega drobnega jajca in drobno zrezanih olupkov pol limone; testo razvaljaj za pol centimetra na debelo, ga razreži z krofovim obodcem in pokladaj hlebčke na pomazan pleh. Vsakega pomaži z raztepenim jajcem in položi vsakemu v sredo polovico oreha in peci v srednje vroči pečici.

Čokoladni veterci.

Napravi sneg enega beljaka, prideni 6 dkg sladkorja, 4 dkg nastrgane čokolade ter 1—2 dkg zmletih mandeljev. Vse narahlo premešaj in pokladaj v majhnih kupčkah na pomazan, z moko potresen pleh ter speci v bolj hladni pečici — kakor je, kadar vzamemo kruh iz pečici. M. R.

Peči na žaganje.

Na naši notici o pečeh na žaganje, ki smo ju objavili v št. 43 in 47, smo prejeli od Brezalkoholne produkcije sporočilo, da so se take peči tekem let pri njenih odjemalcih zelo udomačile in silno priljubile. Tudi v pisarni Brezalkoholne produkcije stoji taka peč, ki jo je treba samo vsak drug dan napolniti z žaganjem, pa greje precej veliko sobo tudi v najhujšem mrazu zadostno. Te peči so opremljene z vsem, kar je praksa pokazala za potrebno. Toplota se lahko poljubno regulira, porablja se lahko tudi mokra žagovina, ker se v posebno pripravo odteka voda iz žaganja. Te peči nikdar ne bruhajo isker, ako so pravilno napolnjene. Brez dvoma se bodo te peči pri nas zelo udomačile, posebno v krajih, kjer je žaganje za mal denar ali pa morda zastoj na razpolago. V eni zimi se s tako pečjo prihrani na kurjavi toliko, kolikor stane peč, ki traja leta in leta. Naj še omenimo, da se na teh pečeh lahko tudi kuha. Izdelujejo se pa tudi posebni štedilniki na žaganje. Kdor se za take peči zanima, naj se obrne na Brezalkoholno produkcijo v Ljubljani, Poljanski nasip 10, pa bo dobil potrebno pojasnilo.

Grde in škodljive navade.

Ko se je pred nekoliko desetletji začel boj zoper pljuvanje po tleh, koliko je bilo zaradi tega vika in krika, resnega, še več pa neresnega prerakanja in koliko slabih dovtipov so skovali na račun tega tako potrebnega in rekel bi samo ob sebi umevnega gibanja. In danes? Nikomur se ne zdi več čudno, ako bere tozadevne napise po raznih javnih prostorih in le še kak zelo neotesan in surov človek pljuje dandanes na tla v cerkvi, v železniškem vagonu ali v kakem drugem javnem prostoru. Pa tudi v najpreprostejših kmetskih hišah, kjer količkaj gledajo na snažnost, vidimo pljuvalnike.

Je pa še mnogo drugih slabih ali celo grdih navad med preprostim ljudstvom pa tudi med omikanci, ki so istotako nedostojne, največkrat pa tudi nehigijenske — t. j. za zdravje nevarne — in ki bi jih bilo treba odpraviti kakor pljuvanje po tleh. Naj mi bo torej dovoljeno v par člankih opozoriti bravce »Domoljuba« na nekatere take grde navade.

Pa ostanimo za danes še pri pljuvanju! Če je že pljuvanje po tleh grdo in nedo-

stojno, koliko grše je še pljuvanje v roke, ki je zlasti pri delavcih na polju tako v navadi, da se na prvi pogled zdi, kakor da bi bilo neogibno potrebno. Pa nil Zakaj pa nekateri delajo brez vsake ovire, dasi nikdar ne pljunejo v roke? Zato, ker se tega niso navadili. Je že res, da je včasih nerodno, ako je ročnik ali toporišče gladko, da suha roka drsi po njem. Toda to je le dozdevna ovira, ki se takoj premaga, ako si nekoliko prizadevamo. Pisec teh vrstic čvrsto dela z lopato, motiko, krampom itd. pa mu še na misel ne pride, da bi katerikrat pljunil v roke.

To pa še ni vse. Koliko je še poslov, ki ljudje mislijo, da se ne morejo opraviti brez pljuvanja. Zelo razširjena je n. pr. navada, da pljujejo na ročni brus (oslo), ko brusijo n. pr. nož ali kako drugo majhno orodje. Kako je to grdo in nehigijensko! S takim nožem režejo potem kruh, jabolka in druga živila sebi in drugim. Zakaj bi ne vzeli posodice z vodo, da bi močili oslo, kakor dela kosec ali žanjica? Drugi hočejo zopet s slino izmiti madež iz obleke, pa ne vedo, da na ta način madež samo za trenutek zabrišejo, pozneje je pa še večji. Kadar zapirajo pismo in lepijo znamko, močijo lepivo s slino tako, da kar obližejo gumirani rob in znamko itd.

Najhuje je pa pri štetju denarja. Sliniti roke in preštete gnusno umazane in kot cunje zmečkane »kovače«, to je pa vsek nesnage in skrajno nehigijensko. Le pomislite skozi koliko rok je že šel tak bankovec in kakšne so morale biti tiste roke, da se je tako umazal in kolikokrat je bil že oslinjen! Fej, gršega pa nil!

Grdo in nehigijensko je tudi slinjenje prstov, ko obračamo liste v knjigi. Če je knjiga nova, jo s takim ravnanjem umažemo, če je pa stara in že umazana, je pa slinjenje prstov tudi nevarno, ker s tem prav lahko nalezemo kako bolezen. Saj ne vemo, kdo vse je knjigo že bral in slinil. Če so listi še tako tanki, se dajo obračati tudi s suhimi rokami, ako jih prijemamo s palcem in kazalcem desne roke na gornjem desnem robu.

V svesti si moramo biti, da so roke delovnega človeka, ki prijemajo vedno kako orodje in sto drugih ne vedno snažnih predmetov, malokdaj čiste, to se pravi, da bi ne bilo na njih raznih, sicer z golim očesom nevidnih malih bitij — bakterij. Zato pa ne nositi prstov na jezik za vsako nepotrebno malenkost!

Obrtne vaje.

Neka šivilja nam piše, da sta njeni dve vajenki z uspehom absolvirali dvorazredno obrtno-nadaljevalno šolo, a še nista dopolnili učne dobe. Sedaj pa zahteva učitelj, da morata obe še nadalje obiskovati omenjeno šolo toliko časa, dokler ne dokončata učne dobe kot vajenki šiviljske obrti. Ker preti učitelj šivilji z globo in drugo kaznijo — nas ona vprašuje, če so učiteljeve zahteve zakonito upravičene.

Na to vprašanje odgovarjamo javno, da se bodo mogli tudi drugi ravnati v sličnih primerih.

Za obrtno pomožno osobje določa § 75:

V VSAKO HIŠO »DOMOLJUBA«!

a) obrtnega reda v splošnem dolžnost, da se mora obiskovati obrtno-nadaljevalna šola do končanega 18. leta. Izjema je določena za vajence (vajenke) v § 99., odstavek 3., (§ 100, odst. 3.) obrtnega reda, po katerem preneha dolžnost obiska obrtno-nadaljevalne šole še le s popolno dosego učnega smotra, torej šele, ko je končana učna doba — ne glede na starost vajencev ali vajenk. Ako torej vajenec (ali vajenka) obrtno-nadaljevalnega ali drugega temu enakovrednega pouka še ni z uspehom dovršil (dovršila), mora obiskovati obstoječo splošno obrtno-nadaljevalno šolo po načinu — predpisanim po njenem učnem načrtu, dokler ne doseže učnega smotra, torej tudi preko 18. leta.

V primeru, na katerega se nanaša pričujoči odgovor, domnevamo, da sta vajenki zadostili obrtnošolski dolžnosti. Ker pa ne vemo, kakšne vrste je dotična šola, ki sta jo vajenki dovršili ter s kakšnim uspehom sta jo dovršili, svetujemo, da se prizadeta šivilja ali katerakoli druga stranka v takem primeru zglašuje izpričevali in drugimi dokumenti pri pristojni obrtni zadrugi ali pri glavarju, kjer lahko dobi popolnoma točne informacije. Vsekako je v prvi vrsti obrtna zadruga dolžna zastopati interese obrtnika ali obrtnice, ako bi se delala krivica od katerekoli strani. — Vseeno pa bodi pomnjeno, da nekaj več šolskega pouka vajencem ali vajenkam katerekoli obrti ne more biti v kvar, tudi če vzame kako uro več časa.

Dekliške igre.

Orliškim krožkom, dekliskim zvezam, marijinim družbam in ženskim odsekom prosvetnih društev priporočamo I. in II. zvezek »Dekliški oder«, I. zvezek obsega dve igri: »Prava mati« in »Kaznovana ničemurnost« in stane 8 Din. — II. zvezek obsega tri igre: »Pastorka«, drama v petih dejanjih, »Sestri«, božična igra in veseloigra »Živele telovadba«. Stane 12 Din. — Kdor kupi pet zvezkov skupaj, dobi 10% popusta. Naročila sprejema Slovenska Orliška zveza, Ljubljana, Ljudski dom.

Ko pridejo Mohorjevke.

V prvi polovici meseca decembra bodo dobili vsi Mohorjani knjige za leto 1929. Ponekod so jih že prejeli; koder jih še niso, jih bodo dobili v teh dneh. Kaj naj stori vsakdo, ko bo dobil Koledar v roke? Pogleda naj, na katerem mestu je njegova župnija po številu Mohorjanov. V vsej Sloveniji je 529 župnij. Za vsako župnijo je v letošnjem Koledarju izračunano, koliko odstotkov faranov je včlanjenih v Mohorjevo družbo. Potem so pa vse župnije urejene po vrsti tako, da je na prvem mestu tista, ki ima največ Mohorjanov, in potem druge za njo po vrsti, kolikor imajo pač Mohorjanov. Nekatere so bolj spredaj; to so pridne župnije, ki »vlečejo« ali »peljejo« voz Mohorjeve družbe; druge za zadaj »potiskajo«. Recimo, da jih od 500 župnij prva polovica pelje, druga polovica pa potiska. Ali pri vas peljete ali potiskate? Najbolj spredaj vlečejo Bevke v vrhniški dekaniji, kjer je kar 17.142% faranov v Mohorjevi družbi; to se pravi, da pride že na vsakih

Ena pripoveduje drugi

šest oseb en Mohorjanov. V Sloveniji je 33 župnij, ki štejejo najmanj 10% Mohorjanov, in 150 takih, kjer je najmanj 6% vsega prebivalstva v Mohorjevi družbi. V ljubljanski škofiji pride en Mohorjan na vsakih 21 oseb, v lavantinski pa na 28 oseb. Če vzamemo vso Slovenijo skupaj, pridejo na vsakih 100 oseb okroglo štirje Mohorjani ali na vsakih 25 oseb eden.

Torej te številke si natančno oglej in potem se vprašaj, ali si zadovoljen z mestom, ki ga zavzema med drugimi župnijami tvoja župnija. Vprašaj se dalje, ali lahko tudi ti kaj storiš v ta namen, da se število Mohorjanov pri vas dvigne. Morebiti poznaš tega ali onega znanca, ki nima Mohorjevih knjig; posodi mu letošnji Koledar, daj mu brati povest Višarska polena, pa boš videl, kako rad se bo naročil na Mohorjeve knjige za naslednja leta. In še tebi bo hvaležen, da si ga nanje opozoril. Saj bo naslednje leto izdala Mohorjeva družba kar dve lepi daljši povesti: Kmetija ob Temenici in Grče, eno iz življenja na Dolenjskem, druga pa iz kmečkega življenja na Gorenjskem. Nadaljevala se bo tudi prezanimiva Zgodovina slovenskega naroda.

Lepo te vabimo, da pomagaš tudi ti po svoji moči, da se uresniči cilj nas vseh: V vsako hišo Mohorjevo knjigo!

Meh za smeh.

Marko se je pritoževal napram svojemu prijatelju, kako je njegova žena pozabljava. »Prav vsako reč pozabi in to je zelo nerodno.«

»Tudi moja je bila taka, pa sem jo ozdravil, danes ne pozabi nobene reči.«

»Kako pa si to ukrenil?«

»I kako, če sem imel kaj posebnega, sem napisal na košček papirja ter to zataknil za ogledalo.«

Na policiji. »Zgubil sem steklenico žganja. Ali jo je morda kdo prinesel na policijo?« — Uradnik: »Steklenice ne. Pač pa smrči tu na klopi njen najditelj...«

Ubogljivi otroci. »Voda je zelo mrzla!« — »Jaz se sploh ne bi bil prišel kopat, če bi mi oče ne bil prepovedal...«

Sam se čudi. Oče: »Kako ste se predrznili poljubiti mojo hčerko v temi?« — »To vprašanje sem si zastavil tudi sam, ko sem si vašo hčerko ogledal na svetlem...«

Težka poškodba. Mož: »Mislim sem, da je posledica nesreče tako neznačajna, da boš mogla že po enem tednu iz zdravišča. Zdaj pa si bila tri mesece notri.« Ona: »Ni bilo mogoče. Zdravnik je bil tako lep...«

Za naše male.

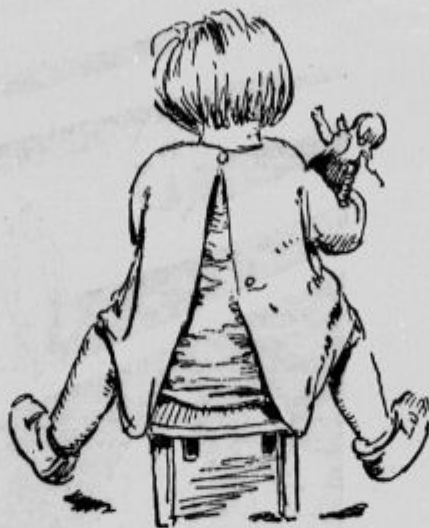
Miklavževi darovi.

Miklavž je prinesel Majdi novo punčko. O, kako je je bila vesela! Pestovala jo je, kakor mama malega Mirka.

Ko se ji je zdelo, da je že zaspana, jo je učkala na kolenih, da bi zaspala.

Ker pa ni hotela zaspati, sta se peljali v mesto. Le pogledite Majdo, kako kočira! Gotovo tudi kliče: »Pozor! Hop!« Kakor je zadnjič slišala čisto.

Kmalu sta se pa tudi voznje naveličali in zdaj Majda čita svoji punčki najnovejše novice iz »Domoljuba«.

Jožek, Majdin bratec, pa je za Miklavža dobil nove — prve hlače.

Kako si jih je želel! Vsak dan je capljal okoli mame in jo cukal za krilo: »Mama, lace! Mama, lace!«

Na Miklavžovo jutro pa jih je dobil.

Toda, pogledajte ga, vpraša, kako mu je hudo, ker jih ne zna zapeti!

Še v roki jih bo moral nositi!

To je bilo pa Majdi že preveč. Vsedla se je, da napiše Miklavžu pismo in mu potoži, kako hudo je Jožku; za svojo punčko se mu bo pa prav lepo zahvalila.

Kaj naj se igramo.

Koga naj vzamem s seboj na potovanje?

Igralci sede okoli mize. Voditelj igre določi, da odhajajo po abecednem redu iz sobe, da dovrše svoje edlo pri igri. Potem stavi to-le nalogo: Dogovorite se med seboj, da mi daste seboj na potovanje enega izmed vas, a jaz grem ven, ne bom vedel koga ste izbrali, a ga bom večeno uganil.

— Nato odide. — V sobi ostali se dogovore, koga naj vzame s seboj na potovanje, da bodo onemu, ki je zunaj, pomagali s primernimi odgovori, da lažje ugame pravega. Potem ga pokličejo v sobo. Ko pride noter, vpraša: »Koga mi svetujete, da vzamem s seboj na potovanje? Eden odgovori: »Jaz bi dejal v svoj kovčeg črtaste hlače« (če ima tisti, ki so ga izbrali, res črtaste hlače). Ta, ki ima uganiti, pogleda, kdo ima črtaste hlače. Toda težko ugame pravega,

če jih ima več take hlače. Potem vpraša drugega prav tako. Ta mu odgovori zopet s tako značilnostjo, ki jo ima izbrani vidno na sebi. — Po dveh treh vprašanih ima že dovolj lastnosti skupaj, da lahko pravega ugame. — Ako se mu po teh vprašanih ne posreči pravega uganiti, mora iti vnovič ven in se drugič potruditi. — Ako ugame pravega, ostane v sobi, gre pa drugi po abecednem redu iz sobe in igra gre iznova svojo pot.